

Lucy Stevenson Ewell

(Gebaseerd op een waargebeurd verhaal)

Dit verhaal speelde zich af in Nederland.

Marie deed haar juwelenkistje open om naar haar mooie steentjes te kijken. Ze hield ze een voor een in haar hand. Eerst het rode, dan het groene, en daarna het witte doorzichtige steentje.

Oma klopte op de kamerdeur. 'Ben je klaar?'

'Ja!' Marie stopte de steentjes voorzichtig weer in haar kistje.

Oma nam Marie mee naar de bibliotheek. Maar niet alleen om naar boeken te kijken. Er was een speciale tentoonstelling van stenen! Marie had er zin in.

Toen de bus bij de bibliotheek aankwam, gingen Marie en oma naar binnen. Ze liepen langs de vele tafels met prachtige stenen. Sommige waren glad en schitterden. Andere hadden een interessante vorm.

'Kijk eens!' Oma wees naar een groot kristal. Er staken overal blauwe piekjes uit.

Op een andere tafel lagen een heleboel ronde steentjes. Marie keek naar al die kleuren. Aan het eind lag een paars steentje. Het was glad en schitterde.

Het schitterende paarse steentje

Zou hij boos worden als ze de waarheid vertelde?

Ik heb nog geen paars steentje, dacht Marie. Het paste perfect in haar verzameling.

Marie keek om zich heen. Oma stond aan een andere tafel. En verder was er niemand in de buurt. Niemand zou dit steentje missen, toch?

Marie raapte het steentje op en stopte het in haar zak.

Die avond klom Marie in bed. Het paarse steentje lag veilig opgeborgen in haar kistje.

'Klaar voor een verhaal?' Papa ging op bed zitten en sloeg de *Vriend* open.

Marie nestelde zich in haar dekens en spitste de oren. Het verhaal ging over een jongen die zich bekeerde nadat hij een verkeerde keuze had gemaakt.

Terwijl papa voorlas, kreeg Marie een knoop in haar maag. Ze rolde op haar zij en draaide haar kussen om. Maar ze voelde zich nog steeds niet lekker. Ze bleef maar aan het paarse steentje denken.

Papa maakte het verhaal af. 'Alles in orde?'

Marie wist niet wat ze moest doen. Als ze het tegen papa zei, zou hij misschien boos worden.

Maar misschien kon hij haar helpen.

Langzaam kroop Marie uit bed en haalde het paarse steentje tevoorschijn. 'Ik heb dit vandaag uit de bibliotheek meegenomen.' De tranen rolden over haar wangen. 'Het spijt me echt.'

Papa gaf haar een knuffel. 'Je kunt me alles vertellen. Ik ben trots dat je de moed hebt om eerlijk te zijn.'

De knoop in Maries maag begon los te komen. Papa was niet boos!

'En dankzij Jezus kunnen we ons bekeren. Net als in het verhaal', zei hij. 'Laten we het steentje terug naar de bibliotheek brengen.'

Marie kneep haar ogen dicht. 'Nee! Ze zullen boos op me zijn.'

Papa legde zijn hand op haar schouder. 'Ze zullen misschien een beetje boos worden. Maar ik denk dat ze blij zullen zijn dat je het hebt teruggegeven. En jij zult je ook veel beter voelen.'

Marie haalde diep adem en knikte. 'Oké.'

Marie nam een blad papier en begon te schrijven. 'Het spijt me dat ik dit zomaar heb meegenomen', schreef ze. 'Ik wou dat ik het niet had gedaan. Ik wil het goedmaken.'

Ze stopte de brief in een envelop. Toen stopte ze het paarse steentje er ook in.

'We bezorgen ze dit morgen', zei papa. 'Hoe voel je je nu?'

'Beter', zei Marie. 'Maar ik moet nog één ding doen.'

Ze knielde naast haar bed neer om te bidden. 'Het spijt me dat ik het steentje heb meegenomen', zei ze. 'Ik zal het nooit meer doen. Dank U dat U me hebt geholpen om moedig en eerlijk te zijn.'

Toen Marie weer in bed lag, voelde ze zich rustig. Morgen zou ze het goedmaken. En ze wist dat onze hemelse Vader en Jezus haar zouden helpen. Dankzij Hen zou alles in orde komen. ●